

Kitab Daniel - Nomer Lima Puluh Dalapan

Hikmat Nu Teu Dikoncara: Ngalanglang Pasatuan Tilutangkep jeung Tatarucingan 666 dina Nubuat

Jeff Pippenger
2024-01-22

Geus ditetepkeun ku sababaraha saksi yén dina sajarah jeung dina nubuat, Roma salawasna mucunghul minangka nu kadalapan sarta kaasup kana anu tujuh. Tatarucingan nubuat tina lambang ieu mangrupa bagian tina naon anu ku Singa ti kaom Yuda dibuka segelna pas saméméh panutupan masa kasempetan. Kristus teu kungsi robah, sarta dina Kaceuceub Gedé Nu Kahiji jeung Nu Agung dina sajarah Millerit, Anjeunna ngungkabkeun hiji bebeneran anu ngajelaskeun misteri tina kaceuceub éta.

Sanggeus Kuciwa Kahiji dina sajarah Millerite, Anjeunna nyabut panangan-Na tina hiji kasalahan dina sabagian angka anu digambarkeun dina bagan 1843. Éta kasalahan ngagambarkeun salah paham nubuat anu ngahasilkeun éta Kuciwa. Ahirna kaum Millerite ditungtun kana sawatara pamahaman, anu pageuh netepkeun tanggal mimiti tina dua rébu tilu ratus poé. Kalawan titik awal anu pageuh, anu utamana dumasar kana tanggal salib, maranéhna tuluy ningali yén bukti nubuat anu sarua anu saméméhna ku maranéhna dipaké pikeun nangtukeun 1843, sabenerna nangtukeun lain ngan ukur 1844, tapi ogé poé anu pasti, nyaéta 22 Oktober 1844.

Sanggeus Kuciwa anu kadua sarta anu gedé, Gusti sakali deui nganyatakeun hiji bebeneran anu ngajawab sakabéh pasualan profétis anu timbul ku sabab maranéhna salah ngumumkeun yén 22 Oktober 1844 téh nyaéta Kadatangan Kristus anu Kadua. Gusti muka poko ngeunaan Bait Suci, jeung bebeneran-bebeneran anu patalina jeung éta, sarta Kuciwa Gedé téh dipedar.

“Salaku hiji umat, urang kudu jadi pameget nubuat anu sajati; urang henteu kudu eureun nepi ka urang jadi ngarti kalayan cerdas ngeunaan poko pangajaran Bait Suci, anu diungkabkeun dina titingalian Daniel jeung Yohanes. Poko ieu maparin cahaya anu gedé kana kaayaan jeung pagawean urang ayeuna, sarta méré ka urang bukti anu teu bisa disangkal yén Allah parantos mingpin urang dina pangalaman urang baheula. Ieu ngajelaskeun kuciwa urang dina taun 1844, ku nembongkeun ka urang yén bait suci anu kudu disucikeun téh lain bumi, sakumaha anu ku urang kungsi disangka, tapi yén Kristus dina waktu éta asup ka rohangan pangsucina tina bait suci sawarga, sarta di dinya Anjeunna keur ngalaksanakeun pagawean panungtungan tina jabatan imam-Na, minangka panggenapan tina kecap malaikat ka nabi Daniel, ‘Nepi ka dua rebu tilu ratus poé; tuluy bait suci bakal disucikeun.’”

“Kapercayaan urang dina hubunganana jeung amanat malaikat kahiji, kadua, jeung katilu téh leres. Tanda-tanda gedé anu ku urang geus kaliwatan téh teu bisa dipindahkeun. Sanajan bala-bala naraka bisa waé narékahan pikeun ngararagkeun éta tanda-tanda tina pondasina, sarta ngararasa unggul dina pikiran yén maranéhna geus hasil, tapi maranéhna henteu hasil. Tihang-tihang bebeneran ieu nangtung pageuh saperti pasir-pasir langgeng, teu kagoyahkeun ku sakumna usaha manusa anu dihiijikeun jeung usaha Iblis jeung bala-balana. Urang bisa

diajar loba, sarta kedah salawasna nalungtik Kitab Suci pikeun ningali naha perkara-perkara ieu enya kitu. Umat Allah ayeuna kedah matana nanceb ka Bait Suci sawarga, tempat palayanan panungtungan Imam Agung urang anu agung dina padamelan pangadilan keur lumangsung,—tempat Anjeunna keur ngabela umat-Na.” Review and Herald, November 27, 1883.

Kakeuheul murid-murid dina waktu panyaliban dumasar kana pamahaman anu henteu leres ngeunaan karajaan anu baris diadegkeun ku Kristus dina salib. Palayanan Yohanes Pambaptis jeung rasul Paulus ngawengku pagawean pikeun ngaidéntifikasi yén dispensasi Israil sacara harfiah jeung tempat suci bumi sacara harfiah geus ngalih ka Israil rohani jeung ka tempat suci sawarga rohani. Singa tina kaom Yuda salawasna ngajelaskeun kakeuheul éta ka jalma-jalma “wijaksana.” Panjelasan ngeunaan tatarucingan nuju yén Roma téh “anu kadalapan, tapi asalna tina anu tujuh,” mangrupa bagian tina pagawean anu keur dilakonan ku Singa Yuda pikeun ngajelaskeun kakeuheul dina 18 Juli 2020.

Urang Millerite ningali Roma minangka karajaan kaopat dina nuju Kitab Suci, sarta maranéhna ningali bédana antara paganisme jeung kapapaan, tapi teu bisa ningali Roma kapapaan minangka karajaan kalima dina nuju Kitab Suci. Teu lila sanggeus 1844, para panaratas ningali yén Amérika Sarikat téh karajaan salajengna dina nuju Kitab Suci.

Pangaweruh éta kagambarkeun dina bagan panaratas taun 1850, tapi kamampuhan maranéhna pikeun ngawanoh gambaran lengkep ngeunaan karajaan-karajaan dina nuju Alkitab, sakumaha dipidangkeun dina Wahyu pasal tujuh welas, ngaleuwihan kamampuhan maranéhna pikeun ngartosna, sabab maranéhna mimiti ngumbara di padang gurun Laodikea sanggeus maranéhna nampik “tujuh kali” dina taun 1863.

“Sajarah Israél baheula téh mangrupa gambaran anu kacida ngébréhkeunana ngeunaan pangalaman mangsa kaliwat tina golongan Advent. Allah mingpin umat-Na dina gerakan Advent, sakumaha Anjeunna mingpin bani Israél kaluar ti Mesir. Dina kuciwa anu gedé, iman maranéhna diuji, sakumaha iman urang Ibrani di Laut Beureum. Lamun maranéhna tetep ngandel kana panangan pamingpin anu geus nyarengan maranéhna dina pangalaman maranéhna baheula, tangtu maranéhna bakal ningali kasalametan ti Allah. Lamun sakumna anu geus gawé babarengan dina ieu pagawean dina taun 1844 narima talatah malaikat katilu sarta ngawartakeunana dina kakawasaan Roh Suci, Gusti tangtu bakal damel kalawan kawasa ngaliwatan usaha maranéhna. Caang anu ngagelebug ibarat caah tangtu geus dicurahkeun ka sakuliah dunya. Taun-taun ka tukang pangeusi bumi tangtu geus dipélingan, pagawean panutup geus réngsé, sarta Kristus tangtu geus sumping pikeun panebusan umat-Na.”

“Teu jadi pangersa Allah yén Israél kudu ngumbara opat puluh taun di padang gurun; Anjeunna mikahayang mingpin maranéhna langsung ka tanah Kanaan sarta netepkeun maranéhna di dinya minangka hiji bangsa anu suci tur bagja. Tapi, ‘maranehna teu bisa asup ku sabab teu percaya.’ Ibrani 3:19. Ku sabab panyimpangan jeung murtadna, maranéhna binasa di gurun keusik, sarta anu séjén dihudangkeun pikeun asup ka Tanah Jangji. Kitu deui, lain pangersa Allah yén kedatangan Kristus kudu jadi salila kitu ditunda sarta umat-Na kudu tetep mangtaun-taun di ieu dunya dosa jeung kasedih. Tapi kateupercayaan misahkeun maranéhna ti

Allah. Ku sabab maranéhna nolak ngalaksanakeun padamelan anu geus ditangtukeun ku Anjeunna pikeun maranéhna, anu séjén dihudangkeun pikeun ngumumkeun éta amanat. Ku rahmat ka dunya, Yesus ngalambatkeun kadatangan-Na, sangkan jalma-jalma dosa boga kasempetan ngadangu éta pangéling sarta manggihan dina Anjeunna hiji panyalindungan saméméh murka Allah dicurahkeun.” *The Great Controversy*, 458.

Yakobus jeung Ellen White duanana ngaidentifikasi yén gerakan éta geus ngalih jadi gerakan Laodikea dina taun 1856, sarta dina petikan saméméhna anjeunna nangtukeun yén “lamun sakabéh anu geus digawé babarengan dina pagawean éta dina taun 1844 narima pekabaran malaikat katilu sarta ngawawarkeunana dina kakawasaan Roh Suci, Gusti tangtu geus damel kalawan perkasa ngaliwatan usaha maranéhna.” Saterusna anjeunna nyebutkeun, “Kitu deui,” yén “kamunduran” jeung “kamurtadan” anu ditémbongkeun ku Israil baheula nyababkeun Israil baheula “binasa di gurun keusik.” Petikan éta nunjukkeun yén Adventisme Laodikea mimiti ngumbara di padang gurun dina kurun waktu nalika jalma-jalma anu geus ngawawarkeun pekabaran Jerit Tengah Peuting téh masih kénéh hirup.

Dinten ieu para teolog (anu sarjana) ngidentifikasi rupa-rupa panerapan pikeun Wahyu pasal tujuh welas, anu boh asalna tina metodologi futurisme anu diciptakeun ku kaum Yésuit, boh tina prak-prakan teologis anu geus korup ti Protestanisme nu murtad. Lambang-lambang dina Wahyu tujuh welas téh kacida basajana. Urang geus ngaidentifikasi lambang-lambang anu diperlukeun, ku kituna urang bakal balik deui ka karajaan-karajaan anu diwakilan di dinya sarta nyaluyukeunana jeung karajaan-karajaan dina Daniel pasal dua, sabab Isa salawasna ngagambarkeun ahir hiji perkara ku awal hiji perkara.

Jeung aya tujuh raja: lima geus gugur, saurang aya, jeung nu saurang deui tacan datang; sarta lamun manéhna datang, manéhna kudu tetep sakeudeung. Jeung sato galak anu kungsi aya, jeung ayeuna teu aya, nya éta manéhna anu kadalapan, sarta asalna ti anu tujuh, jeung lebet kana karuksakan. Jeung sapuluh tanduk anu ku maneh tingali téh sapuluh raja, anu can narima karajaan; tapi narima kakawasaan jadi raja salila sajam babarengan jeung sato galak. Wahyu 17:10–12.

Dina ayat katilu, Yohanes sacara rohani dibawa ka taun 1798. Dina titik paningal éta dina sajarah, anjeunna dipaparin terang yén geus aya lima karajaan anu rubuh. Karajaan-karajaan éta nyaéta Babul, Mado-Pérsia, Yunani, Roma kapid, jeung Roma kapapaan. William Miller teu tiasa ngungkabkeun ieu petikan dina pasal tujuh welas, sabab anjeunna teu tiasa ngakuan yén Roma kapapaan téh hiji karajaan anu béda ti Roma kapid. Sanajan kitu, runtuyan éta dibahas dina Wahyu pasal dua welas jeung tilu welas, sabab naga dina pasal dua welas ngawakilan Roma kapid, sato galak anu kaluar ti laut dina pasal tilu welas nyaéta kapapaan, jeung sato galak bumi nyaéta Amérika Sarikat. Sadérék White ngaidentifikasi katilu sato galak ieu minangka naga, sato galak, jeung nabi palsu. Dina maparin kasaksianna, anjeunna ngaidentifikasi runtuyan karajaan-karajaan éta, sarta runtuyan éta saluyu jeung panerapan anu ku urang keur dipigawé kana Wahyu tujuh welas.

“Dina lambang-lambang naga beureum anu gedé, sato galak siga macan tutul, jeung sato galak anu boga tanduk siga anak domba, pamaréntahan-pamaréntahan di bumi anu hususna bakal

kalibet dina ngalalaworakeun hukum Allah sarta nganiaya umat-Na, dipidangkeun ka Yohanes. Perang éta diteruskeun nepi ka ahir jaman. Umat Allah, anu dilambangkeun ku hiji awéwé suci jeung barudakna, dipidangkeun minangka anu kacida saeutikna. Dina poé-poé panungtungan ngan kari sakelompok sésa anu masih aya. Ngeunaan ieu Yohanes nyebutkeun yén maranéhna téh ‘anu narurutan parentah-parentah Allah, jeung nyepeng kasaksian Yesus Kristus.’”

“Ngaliwatan kaporisme, tuluy ngaliwatan Kapapaan, Sétan ngajalankeun kakawasaanana salila mangabad-abad dina usaha mupus tina bumi saksi-saksi Allah anu satia. Kaum kapir jeung kaum papis digerakkeun ku sumanget naga anu sarua. Maranéhna béda ngan dina hal ieu: yén Kapapaan, bari pura-pura ngaladénan Allah, jadi musuh anu leuwih bahaya jeung leuwih kejem. Ngaliwatan agénsi Romanisme, Sétan nyekel dunya jadi tawanan. Garéja Allah anu ngaku-ngaku éta kaséréd kana barisan kasasaran ieu, sarta salila leuwih ti sarébu taun umat Allah nandangan amarah naga. Jeung nalika Kapapaan, sanggeus dirampas kakuatanana, kapaksa ngeureunkeun panganiayaan, Yohanes ningali hiji kakawasaan anyar mucunghul pikeun ngaguar sora naga, sarta nuluykeun pagawéan anu sarua kejemna jeung ngahujat. Kakawasaan ieu, anu pangahirna nu baris merangan garéja jeung hukum Allah, dilambangkeun ku hiji sato galak anu boga tanduk siga anak domba.”

“Tapi gurat tegas tina patlot nubuat nembongkeun hiji parobahan dina ieu pamandangan anu tengtrem. Sasatoan anu miboga tanduk siga anak domba nyarita ku sora naga, sarta ‘ngalaksanakeun sakabéh kakawasaan sasatoan anu kahiji di payuneunana.’ Nubuat nétélakeun yén manéhna bakal nyebut ka maranéhna anu cicing di bumi supaya maranéhna nyieun hiji patung pikeun sasatoan éta, sarta yén ‘manéhna ngabalukarkeun sakabéh jalma, boh nu leutik boh nu gedé, nu beunghar boh nu miskin, nu merdéka boh nu hamba, narima hiji tanda dina leungeun katuhuna, atawa dina tarangna; sarta supaya teu aya saurang ogé anu bisa meuli atawa ngajual, iwal jalma anu miboga éta tanda, atawa ngaran sasatoan éta, atawa bilangan ngaranna.’ Ku kituna Protestantisme nuturkeun tapak-lampah Kapapaan.” Signs of the Times, November 1, 1899.

Dina paragraf kahiji tina petikan panungtung, Sister White nangtukeun Roma pagan, Roma kapapaan, jeung Amérika Sarikat minangka “pamaréntahan-pamaréntahan dunya.” Dina paragraf kadua anjeunna nangtukeun yén pamaréntahan-pamaréntahan éta lumangsung sacara silih susul nalika anjeunna nyebut, “ngaliwatan paganisme, tuluy ngaliwatan Kapapaan,” sarta “nalika Kapapaan, sanggeus dirampas kakuatanana, kapaksa ngeureunkeun panganiaya, Yohanes ningali hiji kakawasaan anyar mucunghul pikeun ngaguar deui sora naga, sarta neruskeun pagawean anu sarua bengis jeung ngahujat.” Sanajan kitu anjeunna henteu eureun nepi ka dinya, sabab dina paragraf katilu anjeunna nangtukeun yén Amérika Sarikat baris maksa karajaan séjén ka sakuliah dunya. Anjeunna nyebut, “Sato galak anu tandukna siga anak domba nyarita ku sora naga, sarta ‘ngalaksanakeun sakabéh kakawasaan sato galak anu kahiji di hareupeunana.’ Nubuat nyatakeun yén anjeunna bakal nyarita ka jalma-jalma anu cicing di bumi supaya maranéhna nyieun hiji gambar pikeun sato galak éta.”

Wahyu pasal dua welas jeung tilu welas ngécéskeun Roma pagan, Roma kapapaan, Amérika Sarikat, jeung gambar sato galak pikeun sakuliah dunya, anu diadegkeun ku Amérika Sarikat. Harti tina “gambar sato galak” nyaéta ngahijina Garéja jeung Nagara, sarta pikeun sakuliah dunya

ngadegkeun hiji gambar sato galak, ku harti éta sorangan nuduhkeun yén dina poé-poé panungtungan, hiji pamaréntahan saalam dunya bakal dipaksakeun ka sakuliah bumi. Karajaan éta bakal diwangun ku hiji Nagara jeung hiji Garéja, kalayan Garéja maréntah dina éta hubungan. Wahyu pasal dua welas jeung tilu welas ngécéskeun opat karajaan anu silih tuturkeun, sarta karajaan-karajaan anu sarua éta ogé diwakilan dina pasal tujuh welas, jeung ogé dina Daniel pasal dua.

Dina taun 1798, Yohanes ningali yén lima karajaan kahiji dina nubuat Alkitab geus ragrag, sarta yén dina taun 1798 aya hiji karajaan anu harita keur aya. Karajaan dina nubuat Alkitab anu mimiti dina taun 1798 téh nyaéta sato galak bumi dina Wahyu tilu welas, anu mimiti jadi anak domba, tapi tungtungna nyarita siga naga. Amérika Sarikat nyaéta karajaan kagenep dina nubuat Alkitab anu miboga dua tanduk, anu nuturkeun karajaan kalima, nyaéta Babul rohani, anu geus narima tatu anu ngabahayakeun pati. Karajaan kalima téh nyaéta Babul rohani, anu geus dilambangkeun ku karajaan kahiji, nyaéta Babul sacara harfiah. Karajaan kagenep anu miboga dua tanduk geus dilambangkeun ku dua leungeun tina pérak.

Dina taun 1798, bakal aya hiji karajaan anu can datang, sabab dina taun 1798, “anu séjén can datang.” Nalika karajaan katujuh éta muncul dina sajarah, éta ngan bakal “terus sakeudeung wungkul.” Karajaan kalima narima tatu anu mawa pati, karajaan kagenep miboga dua tanduk, jeung karajaan katujuh ngan lumangsung salila waktu anu pondok. Kontéks petikan éta nétélakeun yén karajaan katujuh dilambangkeun ku “sapuluh raja”, sabab nalika “sapuluh raja” éta jadi hiji karajaan, maranéhna ngan maréntah salila “sajam,” jeung hiji “jam” téh mangrupa “sawatara waktu” anu pondok. Nalika “sapuluh raja” éta maréntah, maranéhna maréntah babarengan salila “sajam” éta jeung sato galak.

Jeung sapuluh tanduk anu ku anjeun katingali téh nyaéta sapuluh raja, anu can acan narima karajaan; tapi maranéhna narima kakawasaan minangka raja-raja salila sajam babarengan jeung éta sato galak. Wahyu 17:12.

“Tanduk sapuluh” téh karajaan katujuh, tapi maranéhna maréntah babarengan jeung sato galak salila “sajam”. “Sajam” téh mangsa krisis hukum Minggu anu dimimitian ku hukum Minggu anu enggal datang di Amérika Sarikat. Maranéhna sapuk pikeun maréntah babarengan jeung sato galak, sabab maranéhna dipaksa pikeun ngalakukeun kitu ku raja utama, nyaéta Amérika Sarikat. Sister White dina petikan anu kakara urang cutat, nétélakeun yén kakawasaan panungtung anu nganiaya umat Allah téh nyaéta sato galak bumi.

“Yohanes ningali hiji kakawasaan anyar mucunghul pikeun nyuarakeun deui sora naga, sarta nuluykeun pagawean anu sarua kejemna jeung pinuh ku hujat. Kakawasaan ieu, anu pangahirna anu bakal merangan gareja jeung hukum Allah, dilambangkeun ku hiji sato galak anu tandukna siga domba.” Signs of the Times, November 1, 1899.

Karajaan panungtung dina nubuat Alkitab diayakeun ngaliwatan panipuan anu dilaksanakeun ku Amérika Sarikat, minangka Nabi Palsu. Karajaan éta mimiti némbongan minangka anak domba dina taun 1798, tapi dina poé-poé panungtung éta maksa dunya pikeun narima gambar sato galak anu sifatna sadunya, anu ku harti dasarna mangrupa gabungan antara Garéja jeung Nagara kalayan

Garéja nu ngawasaan éta hubungan. Karajaan éta ogé diidentifikasi minangka hiji pasatuan tilu rangkep.

“Kaum Protestan di Amérika Sarikat bakal jadi nu panghareupna dina ngulurkeun leungeunna ngalangkungan jurang pikeun nyekel leungeun Spiritualisme; maranéhna bakal nyorang ngaliwatan teuingna jurang pikeun silihgandeng jeung kakawasaan Roma; sarta dina pangaruh ieu paguyuban tilu rangkep, nagara ieu bakal nuturkeun tapak-tapak Roma dina nginjak-nginjak hak-hak nurani.” *The Great Controversy*, 588.

Pasamuan anu tilu rupa téh nyaéta pasamuan antara naga, sato galak, jeung nabi palsu, anu dina Wahyu genep welas indit ka raja-raja di bumi sarta mingpin dunya ka Armagedon.

Sarta kuring ningali tilu roh najis kawas bangkong kaluar tina sungut naga, jeung tina sungut sato galak, jeung tina sungut nabi palsu. Sabab maranéhna téh roh-roh setan, anu nyieun mujijat, anu indit ka raja-raja di bumi jeung ka sakuliah dunya, pikeun ngumpulkeun maranéhna kana perang dina poé anu agung ti Allah Nu Maha Kawasa. Wahyu 16:13, 14.

“Kawasaan Romawi” téh kapausan, sato galak jeung karajaan kalima dina nubuatan Alkitab anu nampi tatu anu matak paéh. “Protestan” ngawakilan Amérika Sarikat, nabi palsu, karajaan kagenep jeung panungtung dina nubuatan Alkitab. “Spiritualisme” nyaéta Perserikatan Bangsa-Bangsa, naga jeung karajaan anu sapuk pikeun maréntah salila sajam babarengan jeung sato galak. Panyatuan tilu rupa éta kalaksanakeun dina mangsa “sajam” anu mangrupa “jamna” “lini gedé” dina Wahyu sabelas, nyaéta undang-undang Minggu anu baris geura datang.

“Ku dekrit anu nerapkeun lembaga Kapapaan kalawan ngalanggar hukum Allah, bangsa urang bakal nyabut dirina sapinuhna tina kabeneran. Nalika Protestantisme ngulinkeun leungeunna meuntas jurang pikeun nyepengan leungeun kakawasaan Roma, nalika manéhna ngahontal meuntas kaungkulan jero pikeun silih keupeul leungeun jeung Spiritisme, nalika, dina pangaruh ieu pakumpulan tilu rupa, nagara urang nampik unggal prinsip Konstitusina minangka pamaréntahan Protestan jeung républik, sarta nyieun jalan pikeun sumebarna kabohongan-kabohongan jeung kasasaran-kasasaran papal, harita urang bisa nyaho yén waktuna geus datang pikeun karya anu matak heran ti Iblis, sarta yén ahir geus caket.” *Testimonies*, jilid 5, 451.

Dina pasal kadua kitab Daniel, Babulon, karajaan kahiji dina nubuat Alkitab anu dilambangkeun ku sirah emas, ngalambangkeun Babulon rohani, nyaéta karajaan kalima dina nubuat Alkitab. Karajaan rangkep dua urang Media jeung Persia, taktak jeung leungeun tina pérak, karajaan kadua dina nubuat Alkitab dina Daniel pasal dua, ngagambarkeun sato galak bumi anu boga dua tanduk, nyaéta Amérika Serikat, karajaan kagenep dina nubuat Alkitab. Tambaga tina patung dina Daniel pasal dua, anu ngagambarkeun Yunani, karajaan katilu dina nubuat Alkitab, ngagambarkeun Perserikatan Bangsa-Bangsa, nyaéta sirah katujuh anu neraskeun salila “sahiji jam”, sarta anu sapuk narima hiji kalungguhan dina pasatuan tilu rupa antara naga, sato galak, jeung nabi palsu.

Karajaan beusi dina Daniel pasal dua, nyaéta karajaan kaopat dina nubuat Alkitab, ngagambarkeun karajaan kadalapan, nyaéta anu asalna tina tujuh. Roma pagan sacara harfiah, karajaan kaopat, ngagambarkeun Roma modéren, anu mangrupa hiji karajaan anu disusun ku gabungan Garéja

jeung Nagara, kalayan Garéja ngawasa éta hubungan. Karajaan éta sipatna tilu-lapis, sabab raja pangutamana tina “sapuluh raja” nyaéta karajaan kagenep, nyaéta sato galak bumi. Karajaan kagenep téh Ahab, anu geus nikah ka Isebel. Karajaan kagenep, nalika diwakilan dina persatuanana anu tilu-lapis, nyaéta Roma modéren, anu didahului ku karajaan kalima, nyaéta Roma kapausan, anu saméméhna deui didahului ku karajaan kaopat, nyaéta Roma pagan.

Golongan Millerit ngan ningali Roma minangka karajaan kaopat jeung panungtung. Maranéhna ngakuan yén sipatna dua rupa, tapi teu tiasa ningali aya karajaan dunya séjén anu nuturkeunana. Karajaan kaopat nyaéta Roma kahir, anu miheulaan Roma kapausan, karajaan kalima, anu satuluyna dituturkeun ku Roma modéren, karajaan kagenep. Karajaan kagenep téh mangrupa anu katilu tina tilu manifestasi Roma.

Persatuan tilu rupa antara naga, sato galak, jeung nabi palsu téh nya eta Roma moderen sarta oge Babul Nu Agung, anu tatu maotna geus cageur. Amérika Sarikat, Perserikatan Bangsa-Bangsa, jeung sundal Tirus ngalambangkeun karajaan kadalapan jeung panungtungan, tapi maranehna katilu oge mangrupikeun sekutu dina persatuan tilu rupa tina karajaan kagenep, anu mangrupa kakawasaan panungtungan “pikeun ngayakeun perang ngalawan gereja jeung hukum Allah.”

Amérika Sarikat mangrupa sapertilu tina karajaan kagenep. Perserikatan Bangsa-Bangsa, minangka bagian tina pasatuan tilu rangkep, ogé mangrupa sapertilu tina karajaan kagenep, sarta kapausan ogé mangrupa sapertilu tina karajaan kagenep. Dina tataran ieu bilangan pikeun Amérika Sarikat nyaéta GENEP, jeung bilangan pikeun Perserikatan Bangsa-Bangsa nyaéta GENEP, sarta bilangan kapausan nyaéta GENEP. Pasatuan tilu rangkep ngawakilan bilangan hiji manusa, “manusa dosa”, sarta bilanganana nyaéta GENEP-GENEP-GENEP.

Ieu hikmah. Sing saha anu boga pangarti, itunglah bilangan sato galak éta; sabab éta téh bilangan hiji manusa; jeung bilanganna nyaéta genep ratus genep puluh genep. Wahyu 13:18.

Karajaan kagenep jeung pamungkas anu misah téh nyaéta Amérika Sarikat, nanging éta nipu dunya, sabab éta téh Nabi Palsu.

Sarta anjeunna ngalaksanakeun sakabéh kakawasaan sato galak anu kahiji di payuneun éta, sarta nyababkeun bumi jeung jalma-jalma anu cicing di dinya nyembah ka sato galak anu kahiji, anu tatu paéhna geus cageur. Sarta anjeunna ngalakukeun mujijat-mujijat anu gedé, nepi ka anjeunna ngajadikeun seuneu turun ti sawarga ka bumi di hareupeun jalma-jalma, sarta nipu jalma-jalma anu cicing di bumi ku jalan mujijat-mujijat anu dipiboga kakuatan ku anjeunna pikeun dilakukeun di payuneun sato galak éta; bari nyebut ka jalma-jalma anu cicing di bumi, supaya maranéhna nyieun hiji gambar pikeun sato galak éta, anu kungsi katatu ku pedang, tapi tetep hirup. Wahyu 13:12–14.

“Kuasa sato nu kahiji di hareupeun anjeunna” ngagambarkeun kakawasaan anu dipaparin ka kapausan ku raja-raja Éropa, dimimitian ku Clovis dina taun 496. Amérika Sarikat ngagunakeun kakuatan militérna, dibarengan ku kakuatan ékonomina, pikeun nipu jeung maksa dunya. Amérika Sarikat maksa dunya supaya nyembah kapausan ngaliwatan panerapan ibadah poé Minggu. Amérika Sarikat ngalakukeun kaajaiban-kaajaiban gedé ku ngajadikeun seuneu—(lambang tina hiji pesen)—turun ti sawarga, nyaéta hiji hal anu bakal kahontal ku Information Super-Highway,

anu ngagambarkeun pamekaran pinuh tina cuci otak jeung propaganda, anu mangrupa wujud modéren tina hipnosis. Ku lantaran krisis anu beuki ngaronjat anu ditimpakeun ka bumi ku Islam, nalika maranéhna ngalaksanakeun peranna dina nganyenyeri bangsa-bangsa, dunya katipu nepi ka narima sistem sadunya tina gabungan Garéja jeung Nagara anu diwangun ku naga, sato galak, jeung nabi palsu.

Nalika ayat dalapan welas dina Wahyu tilu welas nyebutkeun, “itungan angka sato galak éta,” angka éta téh nya éta tilu kakawasaan anu ngahiji pikeun ngawangun karajaan kagenep jeung panungtung. Nalika karajaan 666 éta ditegakkan, éta bakal jadi kacumponan tina tatarucingan nubuatan yén raja ka dalapan téh asalna tina anu tujuh. Tatarucingan nubuatan éta mangrupa bagian tina bebeneran anu dibuka meteraina nalika Singa ti kaom Yuda muka meterai Wahyu Yesus Kristus.

Ku sabab kitu, tatarucingan ngeunaan karajaan panungtungan anu mangrupa karajaan kagenep nu tilu rupa, anu ogé nyaéta Babul rohani anu kungsi dipopohokeun salila tujuh puluh taun simbolis, sarta anu nyaéta Roma modéren, sarta anu ogé nyaéta gambar sato galak sakuliah dunya, anu geus dipraanggapan ku karajaan kahiji, nyaéta Babul, jeung ku karajaan kaopat, nyaéta Roma kapisir, disaksian dua kali ku pangidentifikasian yén anu bakal ngartos kana bebeneran ieu téh nyaéta “anu wijaksana,” sabab tatarucingan ngeunaan 666 didasarkeun kana jalma-jalma anu boga hikmah, sakumaha ogé tatarucingan ngeunaan raja kadalapan anu asalna tina tujuh.

Ieu hikmat. Sing saha anu boga pangarti, hitunglah bilangan sato galak éta, sabab éta téh bilangan hiji manusa; jeung bilanganana genep ratus genep puluh genep. Wahyu 13:18.

Jeung ieu pikiran anu mibanda hikmah. Tujuh sirah téh tujuh gunung, anu di luhurna éta awéwé linggih. Wahyu 17:9.

Muka konci tina Wahyu Yesus Kristus dipikaharti ku jalma-jalma “wijaksana,” lain ku jalma-jalma jahat. Duanana rujukan ngeunaan hikmah dina kitab Wahyu nyangkem jalma-jalma anu miboga “pangarti,” sarta anu dipikaharti ku jalma-jalma “wijaksana” teh nya eta “nambahanana pangaweruh”. “Nambahanana pangaweruh” anu mangrupa Wahyu Yesus Kristus teh nya eta panyingkapan yen karajaan kadalapan, anu mangrupa karajaan tilu rupa tina 666, ogé digambarkeun dina Daniel pasal dua, sabab permata-permata dina impian Miller kudu ngagenclang sapuluh kali leuwih caang dina poean-poean panungtungan.

Urang bakal neruskeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

“Dina Wahyu kagambarkeun hal-hal jero ti Allah. Ngaran anu dipasihkeun ka kaca-kaca ilhamna, ‘Wahyu,’ sorangan nentang pernyataan yén ieu téh kitab anu disegel. Wahyu nyaéta hiji hal anu dibukakeun. Gusti pribadi parantos ngabukakeun ka hamba-Na rahasia-rahasia anu aya dina ieu kitab, sarta Anjeunna ngarancang supaya éta kabuka pikeun dipaluruh ku sakumna jalma. Kaleresan-kaleresan éta ditujukeun ka anu hirup dina poé-poé panungtungan sajarah ieu bumi, kitu deui ka anu hirup dina mangsa Yohanes. Sabagian tina pamandangan anu digambarkeun dina ieu nubuat geus kaliwat, sabagian keur lumangsung ayeuna; sabagian deui nembongkeun panutupan papancangan agung antara kakuatan-kakuatan poék jeung Pangeran sawarga, sarta sabagian ngungkabkeun kameunangan jeung kabungahan jalma-jalma anu geus

ditebus dina bumi anu dijadikeun anyar.

“Ulah aya nu nyangka yén ku sabab maranéhna teu bisa ngajelaskeun harti unggal lambang dina Wahyu, éta buku jadi taya gunana pikeun ditalungtik ku maranéhna dina ikhtiar pikeun nyaho harti bebeneran nu dikandungna. Anjeunna anu ngébréhkeun ieu rasiah ka Yohanes bakal maparin ka nu taliti neangan bebeneran hiji rasa pangheulana ngeunaan perkara-perkara sawarga. Jalma-jalma anu haténa kabuka pikeun nampa bebeneran bakal dipaparin kamampuhan pikeun ngarti kana pangajaranana, sarta bakal dianugrahan berkah anu geus dijangjikeun ka jalma-jalma anu ‘ngadenge kecap-kecap nubuat ieu, sarta ngajaga sagala hal anu dituliskeun di jerona.’”

“Dina Wahyu sakumna kitab dina Alkitab patepung sarta dipungkas. Di dieu aya panambah tina kitab Daniel. Nu hiji nya éta hiji nubuat; nu hiji deui hiji panyingkapan. Kitab anu disegel téh lain Wahyu, tapi éta bagéan tina nubuat Daniel anu patali jeung poé-poé panungtungan. Malaikat maréntah, ‘Tapi maneh, eh Daniel, tutup kecap-kecap éta, sarta segel kitabna, nepi ka mangsa ahir.’ Daniel 12:4.” Acts of the Apostles, 584, 585.